

CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO POPULAR

Any XII. Núm. 619

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

24 juny 1933

Redacció: Carrer del Pi, 12, primer
Telèfon 21160 - BARCELONA

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Administració: Duran i Bas, 11
Telèfon 17605 - BARCELONA

La cultura catòlica

El problema més seriós que els catòlics tenim plantejat a casa nostra, en l'hora present, és el problema de la cultura en sentit espiritualista nostrat. Sabem, primerament, que per ministeri de la llei, han de cloure les seves portes les escoles congregacionistes. Sabem, en canvi, que l'Estat i el Municipi i fins la Generalitat, estan fent esforços desesperats per resoldre el problema de la cultura escolar i però de la cultura laica, que tant vol dir com anticatòlica! Si per un costat, doncs, es tanquen les nostres deus de cultura cristiana, sabem positivament que, per altre costat, se n'obren moltes i ben dotades de cultura anti-cristiana. Mentre per un costat l'Administració Pública ens prohibeix dedicar els nostres diners a educar els nostres fills segons la llei de Déu, per altra banda dedica els milions nostres, del Pressupost públic, a bastir fogars de cultura contra la llei de Déu. ¡Quina perspectiva més tràgica, catòlics de Catalunya, la nostra, en aquest problema i de cara als anys futurs!

De totes maneres, nosaltres no podem deixar de caure l'ànim ni podem deixar que el pessimisme ens envaeixi. Difícil o no difícil, havem de posar mans a l'obra, instaurar escoles catòliques, formar mestres catòlics, i arribar fins i tot — ja que sense això tot resultaria ineficax — al centre d'alts estudis catòlics a tall de l'Institut Catòlic de París o de les Universitats catòliques de Lille, de Burdeus, etc. tal i com ho han fet els nostres germans francesos; i els italians amb la Universitat del Sagrat Cor, de Milà; i els belgues, etc. Pensem que sense centres d'alta cultura catòlica, mai la nostra tasca no serà completa,

ja que l'esperit de cultura se sosté, no pas democràticament, sinó a base de seleccions intellectuals. I si urgent és el problema de l'escola, perquè necessita solució immediata, és igualment urgent el problema de l'alta institució de cultura perquè és la que, a la llarga, ha de sostenir intel·lectualment tota la nostra obra.

Tenim l'exemple de França, entre altres. Els catòlics francesos sofriren una persecució major que la que a nosaltres ens afligeix. I amb tot, al cap de vint anys, la poden donar per superada ja que compten amb un esplet enorme d'institucions escolars catòliques i amb cinc grans focus d'alta cultura segons la nostra espiritualitat. ¿Com s'ha produït el miracle? Senzillament, posant-se cada u al seu lloc, organitzant-se i fent els sacrificis personals i pecuniaris necessaris en casos com aquest.

Aquest estiu començaran a Santander uns cursos d'alta cultura catòlica, que podrien perfectament constituir el gra de mostassa de l'alta institució d'estudis catòlics a Espanya. I nosaltres podríem imitar-los a Catalunya o bé coordinar els nostres amb aquells. Les Setmanes socials, que es reprendran a l'octubre, poden ésser també llavor d'estudis catòlics en una branca determinada de la ciència. I les nostres Universitats encara, gràcies a Déu, compten amb un conjunt de professors catòlics que de bona gana voldrien esmerçar les seves activitats en institucions de cultura lliure segons la nostra idealitat. Ens manca, doncs, el talent organitzador i ens manquen els diners. Però els catòlics podem disposar d'un i d'altres. Els tenim en els nostres rengles. ¿De qui serà, doncs, la culpa si no surten a l'exterior?

La Masia Blanca

PER JORDI ARNAU

V

Déu l'hagi perdonada!

"No hi ha mal que cent anys duri", diu l'adagi per consolar els desgraciats. Tanmateix és un trist consol que em fa preguntar: Si la desgràcia que és la cosa més durable de les que hi ha a la terra no dura cent anys, quants anys dura la felicitat? Més que per anys la seva duració s'haurà d'amidar per dies com la vida de les flors i de les papallones. I així ve a ser la vida de l'home, com una línia de punts i ratlles, essent els punts brevíssims representació de les hores bones i les ratlles estiragassades la imatge de les hores males. Déu faci que s'acabi en un instant afortunat que ens deixi al marxapeu de la porta del cel.

La mestressa de la "masia blanca" enyorava el marit i tres fillets que Déu se li havia emportat i el mal d'enyorança és un mal que furga a tothora i acaba per minar la salut i la vida i contra d'ell no hi valen res les medecines dels metges. Tot just havia fet cinquanta anys l'hivern que traïdorament la va ferir. Els metges no paraven d'escoltar una i altra vegada el soroll sospitos que feia l'aire quan entrava i sortia dels seus pulmons i un dia declararen que la malalta era tísica. Un de més agosarat, després de la inspecció, va dir a la família: ¡Pocs mesos de vida, si Déu no fa un miracle! Va arribar l'estiu. Diuen que "a l'estiu tota cuca viu". ¡No pas quan Déu no ho vol! Que així com "quan Déu vol de tot vent plou", així tot temps de l'any és bo per deixar arribar la mort quan Déu talla el fil escadusser de la vida.

Ella sempre deia que es trobava tan bé al mas. Qui sap si els bons aires de fora la revifaran! ¿Portem-la al mas? Ara veieu com la Divina Providència porta totes les coses pels seus camins; *per tuas semitas duc nos quo tendimus*. ¿No era una mala pensada portar-la al mas? Lluny de metges i de medecines, coses tan desitjades quan un hom té mal; lluny d'aquell bon pare missioner que sabia les paraules que millor podien consolar-la en aquelles hores amargants; lluny d'aquelles persones parentes i amigues que amb la seva presència li esvaïen les cavil·lacions d'aquelles hores de malaltia tan allargassades... qui gosaria a sortir-ne responsable? Qui hi hauria que no ho desaconsellés? ¿Què hi dirien el metge, el pare missioner, els fills i els parents? Ca! ¡Déu ja havia tocat a cada u les fibres del cor perquè sonessin com Ell volia!

— Els aires del mas són purs — deia el metge.

— No és més lluny del cel el mas que la ciutat — deia el pare missioner.

— La vista del camp sempre li ha fet alegria — deien els parents.

— Anirem a seure estones sota el garrofer — deien els fills.

I com que tothom hi vingué bé un dia de juny un carruatge ben aconboiat s'endugué la mestressa i els seus fills cap a la masia blanca.

Corregué la veu per totes aquelles viles i ningú s'ho volia creure que la senyora Mercè estés tan mala

i que mala com estava l'haguessin portada a la masia. Ben aviat es convenceren! No costava pas gaire d'anar a veure-la. I homes i dones i criatures anaven a la masia i entraven rient i en sortien plorant.

— Pobra senyora! N'hi ha per poc temps.

— Tus i s'ofega com si fos tísica.

— Qui l'ha vista i qui la veu!

— Si Déu ens volgués escoltar no es moriria pas mai.

— Tant de bo que el seu mal passés a l'amo del "mas pelat". Pobra senyora Mercè, tant que li devem!

El senyor rector li diu missa a casa un dia a la setmana i li dona Nostre Senyor i al vespre, quan de la trona estant resa el mes del Sagrat Cor, demana al poble "un parenostre per la salut de la senyora Mercè, que ha estat la providència d'aquest poble".

Un dia del mes d'agost sembla festa al poble. Pagesos i mestres a les cinc de la tarda van mudats amb la roba millor i s'estan al portal a l'aguait. Per les entrades veureu les dones que s'acaben de donar el darrer entretoc a l'espessa mantellina. Un eixam de criatures roden pel carrer vestits de cada festa. Sabeu què esperen? Que les campanes toquin a Viàtic. Tothom està avisat pel Viàtic de la senyora Mercè. I les campanes no tarden a tocar i en un tres i no res s'organitza la processó que ni la de Corpus. Els homes porten blandons i les dones ciris apagats que encendran a l'era del mas. El dring de la campaneta ressona pels roquissars i mentre les orenetes volant ran de terra van seguint i cantant, les garses encuriosides a cinquanta canes enlaire fan la *gara gara* a l'ombrella, cosa per elles mai vista, que del qui va sota d'ella no en saben pas res.

Arribats al mas el senyor rector prega la gent que es quedi al pati, que si tots entressin a casa l'aire es faria irrespirable amb tantes de flames i tant de fum.

La senyora de la "masia blanca" és morta. Qui no li degui res que no li digui cap parenostre. Qui n'hagi rebut algun agravi que no es mogui de casa. Ja us dic jo que no faltarà el parenostre en cap boca i que no hi haurà ningú que no acompanyi la morta des de la masia fins a la carretera, passant pel poble. Ja us dic jo que en veureu d'ulls tips de plorar i de mirades tristes i que en sentireu de lamentacions i pregàries. L'enterrament serà a aquella vila, a tres hores carretera avall vora el Gaià. La casa pairal dels Tudó de dues centúries enrera era allí i allí la portaran a descansar al costat del seu marit.

Tot el poble en pes l'acompanyarà fins a la carretera on esperen dotze tartanes. El senyor rector voldrà parlar als feligresos, però la veu se li trencarà i no podrà dir una paraula. A la vila de més avall ja saben de què va i, com que tots l'han coneguda i n'han dit bé, sortiran a la carretera amb el senyor rector a dir-li una absoluta, i també l'altre vila de més enllà. ¿On, d'aquella encontrada no ha arribat

el bon nom de la mestressa de la "masia blanca"? on no guardaran d'ella llarga memòria?

* * *

Ara ja sabem per què Déu la va portar a morir

al mas; perquè enlloc hi havia tanta gent que l'estimessin i enlloc hauria tingut tantes oracions. Allí on havia predicat amb el bon exemple, allí havia de predicar encara amb la seva mort. Aquell era el seu lloc. Déu l'hagi perdonada!

L'Església, l'Eucaristia i el Papa

PER JOAN LONGÍ

Al començament de l'actual mes de juny, en la festa de la Pentacosta, celebrarem el dinovè centenari de la fundació de l'Església, el cos de Jesucrist, com l'anomena Sant Pau repetides vegades, en les seves cartes. Les fonts de vida d'aquest cos místic de Jesús són els sagraments, i la principal és l'Eucaristia, el sagrament del cos real de Jesús. El dia 15, en la festa de Corpus, commemorarem la institució del sagrament de l'Eucaristia, feta hores abans del sacrifici de la Creu. Cap visible de l'Església i complement de l'Eucaristia és el Papa. En el proper dia 29, festa de Sant Pere, recordarem, amb goig i devoció, que, ara ha fet dinou segles, Nostre Senyor Jesucrist instituí el suprem pontificat en el seu reialme de la terra.

L'Església és una societat, un *corpus*, segons la paraula jurídica que usaven els romans per designar una associació. Jesús sagramentat viu i dona vida en tots els indrets del seu cos místic, que s'estén d'un cap a l'altre de la terra. A tot arreu l'Eucaristia és, per als seguidors de Jesucrist, l'aliment i medicina de les ànimes, la consolació i delícia dels cors, el prodigi d'un amor omnipotent, el testimoni d'una mort victoriosa i la penyora d'una glòria eterna.

Sense la presència de Jesús sagramentat en el món cristià, es paralitzaria l'obra de la redempció humana, s'estroncaria la vida de la gràcia i es disgregarien els membres del cos místic del Crist Salvador. Les sectes protestants són una prova irrecusable de l'exactitud d'aquestes prediccions.

Però no seria suficient la presència de Jesús sagramentat per evitar que el cristianisme es desviés i malmetés els fruits de la redempció humana. El Papa, *il dolce Cristo in terra*, ha de completar la presència de Jesús sagramentat. Els cismàtics orientals tenen l'Eucaristia, com la tenim els catòlics. Les grans Esglésies d'Alexandria, d'Antioquia i de Constantinoble han caigut misèrrimament no pas per no comunicar-se amb Jesucrist present en l'Eucaristia, sinó per no haver seguit en unió amb Jesucrist present en el Papa.

Pius XI ha dit recentment que només del Papa, com de Jesucrist, podem oir les paraules de vida eterna. La paraula del Redemptor que dirigeix la humanitat pels camins de la salvació, la paraula del Diví Mestre que preserva de l'error en moments de confusions doctrinals, la paraula de Jesús que illumina, conforta, enardeix i eleva, aquesta paraula oïdora i vivificant, del Papa ha de venir, del qui és "un altre vel que cobreix la real presència de Jesucrist damunt

la terra", com ha dit un autoritzat escriptor catòlic.

D'ençà del mes de maig de 1931, el Papa Pius XI, sempre que ha tingut ocasió, ha dirigit la seva paraula confortant i orientadora als espanyols, especialment als que han anat a Roma en peregrinació. Darrerament, el dia 3 del mes actual, vigília de la Pentacosta, ens ha dirigit l'encíclica *Dilectissima Nobis*, que tanta impressió ha produït en tot el món. Els espanyols, hem trobat un gran consol en la lectura d'aquesta encíclica i hem sentit profunda gratitud vers el Papa que l'ha escrita. Però, en les presents circumstàncies, no ens hauríem d'oblidar d'agrair a Déu Nostre Senyor la institució del papat. Considerem que la pitjor desgràcia dels cristians de Rússia és no creure en la institució divina del papat, i no poder rebre el consol i l'orientació d'una encíclica com la que ens ha dirigit Pius XI.

Després de l'encíclica, el Papa encara ha dirigit altres paraules als espanyols. Als tres mil pelegrins que, el dia 9 d'aquest mes, li besaren la mà i l'aclamaren, Pius XI dirigí un magnífic discurs, que *L'Osservatore Romano* publicà a tota l'amplada de la primera pàgina del periòdic. El Papa insistí en les recomanacions, que ha fet altres vegades. Explicà aquest programa: "Pregar, vigilar i treballar". En un indret del discurs, digué que la fe és l'herència més preciosa que ens han deixat els nostres pares; que la fe és l'honor d'Espanya, i que d'Espanya serà la salvació. També digué que hem d'esperar i confiar; esperar malgrat tot i contra tot; *sperare in spem et contra spem*, com el patriarca Abraham. A continuació, el Papa exclamà: "Si de part dels homes hi ha tants motius d'affligir-se i témer, en canvi, de part de Déu, és lícit i fins obligatori esperar i confiar, perquè és per Ell que combatem, és per Ell que som combatuts, i Déu sempre acaba per triomfar."

En mig dels atacs i de les convulsions del món actual, Pius XI conserva una fortalesa espiritual i corporal, impròpia de la seva edat avançada. És, sens dubte, un do de l'Esperit Sant. Pius XI té motius personals per sentir una devoció particular a l'Esperit Sant i al misteri del naixement de l'Església. El futur Papa vingué al món vers les nou del matí, de la festa de la Pentacosta, de l'any 1857. Imitem la particular devoció de Pius XI a l'Esperit Sant, i, en la diada de Sant Pere, preguem el *Dator munerum* que conservi per molts anys la vida i la fortalesa del gran Papa, que ens governa.

NOUS MODELS

Cotxes 6 i 8 cilindres
Camions 1½ a 8 tones
Omnibus

Dodge-Brothers

VISITEU-LOS A

AUTOMOVILS EXHIBITION

Diputació, 35, 37 i 39 - Tel. 31575

Guerau de Llost

PER R. RUCABADO

Adéu-siau, poeta; vós i la companyia. Adéu-siau, poeta; vós i la Poesia.—La salutació de l'ocell, del Somni III de Guerau de Llost em venia als llavis com un dístic funeral, davant la impressionant despulsa del poeta mort, evocadora de cants i de recordances... Fa trenta anys la modesta parròquia de Sant Cugat del Rec, en les festes inoblidables del Sagrat Cor, que mossèn Font, brasa ardent, organitzava, tenia un zelador de l'Apostolat digne d'aquell director que tot ell foguejava com un forn. El zelador, però, era esblaimat com una cera, blau d'ulls però recremat per dintre amb aquella llangor exsangüe i mística que consum i emmustia, tal com el seu gran amic Josep Carner un dia va posar en exquisida llengua mallorquina:

*díu es clavei que estimà
i es liri díu que s'engana.*

Aquell jove pàl·lid i escardalenc, de prunelles focades a l'infinit, com xuclat d'un retaule quatrecentista, era d'una família d'autoritat en el barri. Benparlava tot-hom d'En *Santiago* Bofill, brot lletraferit d'una arrejada botiga-magatzem del noble gremi que Sant Julià dalt de cavall patroneja. Aviat se sabé que el jove esgroguet i delicat escrivia amb perfecció i feia preats versos. I que en el món de les lletres es feia anomenar amb respecte Jaume Bofill i Matas, oi més, que per signar els seus poemes cercava un més complicat i cavalleresc baptisme: *Guerau de Llost*.

Després es maridà, es plantà de micar, obrí bufet, teixí més versos, tingué premis, entrà en política, devingué orador molt gustat, fou periodista, regidor, diputat de la Mancomunitat. Fundà un partit; per un moment tota una joventut l'acclamà capdavanter. Conspirà, fou perseguit, anà a l'exili. Fluctuà en les seves posicions mantenint sempre enlaire, però, la dignitat intatxable i la sinceritat cristiana. Fou discutit en política, indiscutit en la persona; tornà a lloc per fi, al seu casal de dreia, i totjust l'antiga casa pairal, la vella família política tradicional li havia donat l'òscul del bon retorn, sobtadament morí, sota el seny de la creu que jamai no deixà de presidir la seva vida.

Han sebol·lit el cos; per sempre sepultada l'àuria boca si qualque disc no ceta per enginy mecànic la paraula eloqüent d'esmalts i filigranes; han donat terra al polític, vas transitori d'oportunitats. Ço que roman, dada l'ànima al cel, és una perfecta figura de Poeta, i tot un cofre de poesies d'or. Esvaïdes les paraules moridores del polític, esvaït l'orador i l'organitzador, resta un dels més forts poetes de Catalunya, un dels més forts de la nostra llengua en tots els temps, i glòria nostra i gaudi és advertir

i anunciar que Guerau de Llost era i és un fort poeta cristià.

Aquest poeta candent per dins, pàl·lid per fora com ciri d'abelles, ciri, quantes vegades!, jo li havia vist dur pels carrers. En l'anyual processó eucarística del Sagrat Cor, que era com el *Corpus* parroquial, desat al llibre d'or de la història bona, cap any no hi va mancar, anant-hi de regidor, de diputat, i ciri encès va passejar al davant del Santíssim, aquell any 1919 quan fou proclamat en ple triomf polític personal, gairebé príncep de les joventuts catalanes (1). Però el seu principat era un altre, i no pas d'aquest món, i ara comença. Ha de morir la llavor per donar fruit, i ara Catalunya i la lira cristiana són enriquides per aquest trobador que morí el dia d'entrada a l'Any Sant, el 2 d'abril, havent rebut, com cada dia, Nostramo. Poeta d'escola franciscana, recollidor abundós de les imatges i la simpatia del gran amic i germà de la Natura, però demés escultor i orfebre benedictí, pacient cisellador, joier i artífex pulcríssim, sempre polint i refregant la lluentor dels versos, net i endreçat de lletres, cortès i refinat per bé que líric rural, en qui no era banal cosa parlar d'una veritable *cavalleria rusticana*. Un vers li escau prou bé, que ell per honor d'altri confegia:

Tracteu a la Natura com a una gran marquesa.

Se'n va i ens deixa un rebost curull de perfectes cuinats, òpimes gerres, prestatges de rares confitures odorants i ben cuites. Se'n va i ens deixa la clau del seu celler i damunt la taula el porró del vi blanc, sà i fort de graus. I dic que és glòria beure'n una tirada, al capdavant dient *Laus Deo*, colofó dels seus llibres, colofó de la seva vida. I us torno a dir que se n'ha anat, i és per nosaltres l'armari agençat com obra de mestressa provident, que mor i deixa la casa plena i calaixeres de bona roba plegada, i bé de Déu de gales i antics vestits de preu.

I morta la mestressa, la família i parents van passant inventari; admiren les grans peces, els grans llençols brodats, glòria d'aquelles mans, i ara satisfacció i riquesa dels vivents. Despleguem, com un mantell de sedes de l'Orient, l'*Èxode*, la peça mestra als meus ulls, *Flor Natural* de 1912 (2). Cap d'obra i joiell d'antologia catalana, és una síntesi de totes les gràcies del poeta, l'estil, la ciència, l'humor, el llenguatge, l'altíssim pensament, en equilibri perfecte. A més, un idilli franciscà, ver corollari del sermó dels ocells:

*Em sento l'esperit obert com el d'un frare
i de la barba el cascadeig damunt la cara.*

BIOSER FORTIFICA

Diàleg de l'ocell i el poeta, canta la unitat de la poesia i la Natura, i el claríssim valor humà i espiritual — nosaltres hi afegim social — de la poesia.

*Tots els poetes som un pel nostre amor
i esdevenim pels homes ànimica lugor.*

Per fraternitat poètica sent i distingeix el parloteig de tots els animalons. Fresc i saborós, per exemple, el diàleg del bou i de la mula:

— *Compare, ¿qui us ha fet tan corpulent i humil,
les banyes se us allisen en l'aire de l'abril?*
— *Commare, ¿qui us ha feta pacífica i polida
com una vídua que duu clenxa migpartida?*

La muntanya d'Amethystes, llibre cimant, poema altíssim, humit i fecund com el Montseny que tradueix, malgrat ésser el més primitiu de l'autor (1908), és també una serralada de les nostres lletres, i ara tornant-lo a gustar hom es consola de tantíssimes desil·lusions i amargors respecte a l'esdevenir de Catalunya, perquè això ajuda a creure que Catalunya i la seva llengua existeixen al món per a quelcom. Original poema, epopeia rural, còsmica i psicològica al voltant d'aquest grumoll de terra catalana. Allí hom visita i flaira *El sot de l'Arenany, El rec, El Torrent, Estellària, la Lletania de les petites herbes, Pluja*, i una dotzena més per formar eliminatòries que farien reservar a l'autor el deu en l'aplec de les cents millors poesies de tota la llengua catalana. No cal dir que una en seria aquella meravella d'eficàcia expressiva, digna, si no passa, de *La vaca cea* d'En Joan Maragall:

Són onze ja els vaillets i quatre són les mosses.

La fibra religiosa li suscita en abundor la imatgeria i no pocs episodis, malgrat les excursions al món de la fauna, al regne fantàstic de les fades i paitides, no heterodoxes en un deixeble del Canigó. Ben adreçat el colofó que concorda tot el llibre "A major glòria de Crist i de la seva Mare Santíssima". D'aquell delme religiós pagat volenterosament de la collita és aquell sonet clàssic:

*El faig és gòtic com l'avet,
mes l'avet puja fosc, aspriu
...
són les agulles sobiranes
de les eternes catedrals
immòbils, pàl·lides, llunyanes.*

Hi ha allí la *Posta litúrgica*, dedicada al P. Casanovas, *La baga de castanyers* amb l'Endreça al P. Rupert M. de Manresa; hi ha la trilogia *Cristiana*, que és la consagració de tota l'harmonia forestal i de tots els cicles del poema muntanyenc:

*Magnífica al Senyor la gran boscúria,
car del Senyor les meravelles canta.*

L'esperit d'En Jaume Bofill i Matas no daria els maturíssims fruits ni encisaria amb la floració de bellíssima forma i odorat, sense una intel·ligència formidable i una ciència i experiència que no pot comparar-se sinó amb la de Mossèn Cinto. Només un qui tingui a més del geni líric i d'una sòlida

formació clàssica i humanista, que sigui a més d'home de moltes lletres, esmerçat en aquell ofici enciclopèdic i humaníssim que és el del *pagès*, pot abraçar i rendir aquelles vastes divinitats de difícil tracte, Gea, Uranos, Flora, Kronos, Psiquis (3). L'ofici del jardiner i l'ofici del fuster tenia En Jaume Bofill, segons han divulgat 'els íntims' (4), i ell es complavia a retreure com a seva al costat de l'honorable del micer l'educadora professió de caçador (5).

El petit volum intens i cerebral dels *Somnis* és, amb el gros de les *Sàtires*, aplec dels caires humorista i realista que han fet atribuir a Guerau de Liost ànima de miniaturista gòtic, intenció d'aquells estudiats i recargolats pintors medievals de miracles i martiris, o millor, d'aquells escultors de gàrgoles i capitells grotescos i carregats, amb els quals la casa de Déu no és menyspreada d'exornar-se. Apart d'algun que altre on tal volta semblaria rel·lisçar per massa humana, en general els eximplis i les sàtires de Guerau de Liost, on l'artista de soca cristiana bateja la vèrbola i la intenció càustica de la crítica i la caricatura, no desdiuen dels vells mestres de la sàtira catòlica mantes vegades aquí retrets, el Jacopone, el Dante, el Ramon Lull, qui mostraven com servada la fe i la central disciplina, la llibertat comporta i a voltes exigeix severa fiscalia reformadora o jocundament punitiva (*castigat ridendo mores*). A part de l'assaig *Elegia senil*, citat també sempre com un cap d'obra d'En Bofill i Matas, i del *Somni I*, la deliciosa evocació humorística del Guerau infant, l'espigolaire religiós colliria tot el *Somni final*:

*Voldria ser com un petit camí
daurat a la claror del dematí,*

camí ungit per on vindrien:

*Maria cavalcant sobre el pol·li
acotxant a la falda el Nadaló
i Sant Josep tustant amb el bordó...*

La *Trinitat pagesa* del volum *Selvatana Amor* és talment la il·lustració d'un quadre celebrat d'En Joan Llimona. És veïna de pàgines del poema radiant com custòdia de Corpus, *Eucaristia*, on la boca vercunda s'esmerça en llaor a Jesús Sagramentat, en lloança d'agosarada tendresa. Ve de combregar, el poeta, i acompanya i convida el Senyor a casa com un hoste esperat:

*Siguem-hi, Jesús,
que us porto de missa.
Segueu al capçal,
beguda fariem...
Ens toca l'infant
i ens dona el bon dia.
Sigueu-hi, Jesús,
per tota la vida.*

I entremig dels cristalls i gemmes de l'*Ofrena rural*, l'aplec més admirat pels crítics (1926), el *Crist forestal* mostra patètic el drama rústic de la imatge divina, lleny sagrat en l'alzinar solitari:

*Tràgica alzina retorta, bon Jesús crucificat,
s'esbadien mans i braços com les branques d'un for-*
[cat.]

Les *Sàtires* de Guerau de Liost són abundosa pasta per al moralista. Voldria aquest copiós aplec un llarg article per a ell tot sol. Tal volta, d'ací d'allà, hi esporgariem algun retall on la intenció correctiva no es veu prou clara. Cal oblidar-ho, però, en homenatge al sobreixent cove de facècies a càrrec de pecats, vanitats i defectes d'homes i dones, per singular imprevista gentilesa ofert a Madona Bruna de Catalunya:

*Mare de Déu de Montserrat — ací teniu la ninotada,
devotament l'he treballat — com un retrat de l'esti-
[mada.]*

Però aquest cabàs aplega, a més de les rialles, seriosos documents ascètics. *De la joventut* és un acte de fe rimat amb sanglots penitencials; *Nupcial* recorda la mort de l'esposa "que empunya el ceptre de la llar, la Santa Creu"; *De la mort que ve i s'entorna* i l'admirable *Comiat de l'ànima* fan de bon resar en el comiat del Poeta. A madona Mort, greu i serè l'escomet i saluda, segons una tradició, des de Maragall a López-Picó ja típica en els nostres lírics cristians, agençats i civils davant l'Executiva:

*De ton veïnatge
em sento com si Déu m'hagués petjat,
car tu li fas de patge,
portant a tall de glavi la doble eternitat.*

La segona es clou per una apologia de la Resurrecció. El poeta saluda el triomf pressentit de la seva pròpia ànima ressuscitada, engalzada en el cos ja immortal:

*Per la Divina Paraula
et serà parat el cos.
Ell serà com una taula
i tu com pitxer de flors.*

* * *

"Oh Beatriu eterna, oh poesia santa", esclata en baixar de la *Muntanya d'Amethystes*. Certament que nosaltres els qui per un instint vital ens repelleix

aquesta seca tarifació dels actes humans que se'n diu sociologia, i ens roba el cor la llibertat, l'abandó, la contemplació i la pau interna, estat superior — categòricament definit superior pel Mestre en vindicar el dret *preferent* de Maria la contemplativa, — hem de "cantar la santa vinguda dels poetes" (6) i hem de celebrar encara més el sant traspàs dels poetes. Quan arriba aquesta extremitud de l'esperit i la natura, quan el Poeta es mor i ens deixa sencer i sòlid a les mans l'infant graciós que són els seus poemes, vivent per sempre més entre nosaltres. El poeta, podem repetir en llenguatge del Bisbe Torras i Bages (7), "és l'auxiliar del teòleg i el qui té més fondo el sentiment de l'Infinit."

Per això em plau d'endregar aquestes paraules de comiat al poeta que mor, i de joia per l'obra vivent que el poeta ens regala, i d'exultació per l'esperança de retrobar-lo en cos i ànima a la mansió de la Musa celestial. Em plau d'adreçar-les a la faç d'aquesta heretgia de vinagre que és el socialisme, negador de l'esperit i de la religió, negador i destructor de l'art i de la poesia, els adeptes de la qual marquen el seu pas pel món incendiant temples, casals i llibres, esmicolant creus i capelles, destruint joiells d'art i deixant rastre inhumà d'enderrocs i de cendres. Per això, a nosaltres, els cristians socials, ens plau d'abraçar i de beneir, en el seu comiat, el nostre germà poeta, que és també funcionari cristià, perquè és el vident, és el que veu i endevina primer la fulgor i la pau de la Jerusalem tan sospirada. Saludem els poetes, perquè les visions d'aquesta terra són les pregustacions, són nuncis i prospectes de la pàtria invisible, avenços del reialme d'aquella Beatriu eternal que els socialistes aborden com els gossos la lluna.

(1) V. J. Bofill i Matas, *Les joventuts catalanes* (discurs de 14 juliol 1919), *La Revista*, 1919.

(2) Preferim la versió original (*Il·lustració Catalana*, 1912) a la retocada que forma, en el llibret dels *Somnis*, el "III, altrament dit *Bestiari*".

(3) V. La muntanya d'Amethystes.

(4) Ramon Vayreda, *La Veu de Catalunya*, 17 abril 1933.

(5) *Somni I*, final.

(6) *Exode*.

(7) *Vuitcents pensaments del Bisbe Torras i Bages*, aplegats pel Dr. Dachs, núm. 499.

Diada de la Premsa Catòlica de 1933

Catòlic: Ja ets subscriptor d'un diari netament catòlic?

Ja saps el dany que fan a la causa religiosa els diaris indiferents i neutres?

¿Ja recordes que si sempre és deure dels catòlics afavorir la premsa catòlica, en els moments per què passa el catolicisme a la nostra pàtria ho és més que mai?

¿Ja saps que un catòlic no pot ésser catòlic en la vida privada i obrar com a perfecte laic en la vida pública?

¿Ja recordes que ésser subscriptor d'un diari neutre val tant com fer professió de neutralitat, ço és, de laïcisme, dins la vida pública?

Només amb aquest petit sacrifici, consistent en què cada catòlic procuri un nou subscriptor a la premsa catòlica, quina ufana se li pot proporcionar!

Carnet setmanal

Els radicals s'han enternit. — La primera sessió parlamentària posterior a la crisi del Gabinet Azaña fou una sessió de les habitualment dites patriòtiques. El cap del Govern féu una invocació a la concòrdia; el senyor Lerroux es va enternir, acceptà l'abraçada del seu antic rival, i tots van acabar poc menys que plorant d'emoció i fent-se promeses de cordialitat per al futur. Els socialistes ja no tenen l'animositat dels radicals; aquests troben el pas lliure per la banda dels socialistes; i el país, de cap a l'olla.

Dos dies abans no convenia a Espanya el govern socialista. Dos dies després els socialistes havien de governar perquè així Espanya ho exigia. I tots contents i el país enganyat, altre cop enganyat, com sempre.

¿Per quina raó l'oposició aferrissada d'altres dies s'ha convertit de cop i volta en actitud benevolent? La salut de la República ho ha exigít, diuen. I tenen raó. S'ha procurat tant i tant fer una República esquerrana, que ara el règim es troba excessivament inclinat a l'esquerra i pateix tots els efectes d'una manca d'equilibri, ja que no troba contrapès en la dreta. I aquest contrapès era el que, en definitiva, havia de donar estabilitat al règim. Si Espanya fos un país netament i únicament esquerrà, el punt d'equilibri el podríem trobar en la situació actual; però com que la realitat no és aquesta, gràcies a Déu, ara la República pateix de no haver-se enquadrat prou nombre de gent en les files de la seva dreta, dins la mateixa República, i així fer possible la seva estabilitat.

I no cal dir, és clar, per quines raons aquesta gent dretana no s'ha enquadrat en la República. ¿És que des del primer dia no s'ha procurat esquivar-la de la manera més decidida? ¿És que tal vegada hom pot trobar-se bé dins un règim que li ofereix punxades i vexacions per tot oferiment? S'ha volgut fer del règim una obra de partit, i ara el règim no troba el punt d'estabilitat quan sembla que aquell partit decau. I vénen les pors, les angúnies per a trobar l'equilibri que fuig...

Qui en té la culpa, d'això? Senzillament, aquells que en lloc de donar entrada a tothom en els rengles republicans volen fer-ne un agrupament netament partidista i prefereixen no tenir República a tenir-la en posició d'equilibri i d'estabilitat política.

Algun dia tots haurem de pagar les conseqüències d'aquesta política nefasta. Però consti bé que la manca d'estabilitat — que tots ells proclamen, però que porta a situacions com les d'ara en què, fora del conglomerat governant, no resta res — no es deu a res més que al sectarisme i apassionament estúpid dels governants d'ara que prefereixen que la Repú-

blica no s'estabilitzi al fet que ho faci a base de les realitats indefugibles dins el país nostre.

Mentrestant, Azaña, el mite Azaña, ha triomfat. Però si tota la política és Azaña, i així ho proclamen les circumstàncies últimes, ¿què resta per al dia de demà, quines reserves queden, què hi ha preparat per al moment en què aquest mite, com tots els mites, acabi i vingui el desencant dels seus mateixos defensors?

Lerroux semblava haver tingut noció de la responsabilitat del moment. Però el gest darrer ha fet veure que no ha comprès la seva responsabilitat ni la posició que l'estabilitat del règim li exigia i que semblava haver ben adoptat en benefici del país i del règim el qual diu que estima tant. De fet, Lerroux ha suprimit l'oposició i, sobretot, ha destruït la petita reserva que podien constituir ell mateix i el seu partit en benefici de certs interessos del país, ara seriosament compromesos.

Efecte del gest de Lerroux, suprimint totes aquestes reserves en un moment sentimental, de sentimentalitat senil, ara tot es troba concentrat en la política actual i quasi fins en el Govern actual, sense gaires facilitats per a l'esmena i la correcció. No és que Lerroux hagués representat un sentit conservador en els termes en què el país el vol; però, almenys, representava un matís distint del que ara domina en les altures. Suprimint aquest matís, ja el públic decepcionat veu que això tot se'n va esquerra enllà, que el punt d'equilibri resta encara més compromès que abans i que el règim no arribarà, per incomprensió dels seus mateixos defensors, a estabilitzar-se en els sis mesos que Ortega Gaset li donava de termini per a fer-ho normalment.

I després d'això, què?

La Generalitat i els Ajuntaments. — La política de la Generalitat respecte als Ajuntaments de Catalunya constitueix una de les pàgines més vergonyoses de l'actuació de l'Esquerra a casa nostra. Això que en aquests temps es ressuscitin els delegats governatius per a inspeccionar Ajuntaments, que aquests siguin suspesos i expedientats (sempre que siguin Ajuntaments contraris a l'Esquerra, és clar) constitueix una retrogradació a circumstàncies i procediments que feia anys hom considerava superats a Catalunya.

Els Ajuntaments de Sant Celoni, de Beguda, de Cardona, d'Ulldecona, etc., han estat inspeccionats, suspesos i canviats per gent amiga dels esquerrans que governen. I tot, per què? Per uns motius que fan riure, car la lectura de les ordres de suspensió constitueix un veritable sainet, que faria riure si no fes plorar. De vegades es retreuen petites faltes administratives d'aquelles que tota corporació pública comet, començant per la mateixa Generalitat i per l'Ajuntament de Barcelona; i quan ni aquestes excuses administratives existeixen, es recorre a manaments constitucionals, vetllant per la puresa de la

ACCIONS A TERMINI
Informació • Compra-Venda

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda
L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa - Fontanella, 15

Constitució espanyola, de la qual, pel que es veu, es vol constituir guardadora la Generalitat de Catalunya.

És vergonyós, senzillament vergonyós i irritant, tot això. ¡I si sentiú parlar aquesta gent, us diran que aquestes intromissions en matèria municipal són portades per a l'extirpació del caciquisme monàrquic, essent així que es tracta purament d'Ajuntaments republicans! A més ¿quin resultat treuriem d'extirpar el caciquisme monàrquic per empeltar-hi un altre caciquisme, encara que es digués republicà?

I pensar que tot això es produeix en els mateixos dies en què s'aprova un Estatut interior de Catalunya en el qual hi ha un article que declara els Ajuntaments autònoms! Sempre havíem pensat que la lògica tenia els seus mancaments entre la trista gent que malmena els interessos catalans; però no havíem arribat encara a concebre que en fessin un escarni tan manifest i sense la més petita atenuació. Un xic massa, realment!

La política dominical. — El President de la Generalitat i cap de l'Esquerra senyor Macià, qui ni per un moment ha oblidat que és cap de l'Esquerra i no pas president de l'organisme cabdal de tots els catalans, segueix fent els seus viatges dominicals arreu de Catalunya, dels quals el "Full oficial del dilluns" fa les descripcions més emocionants i pintoresques.

En llegir aquelles pàgines plenes d'un humorisme sense solta, hom no pot menys de recordar altres viatges semblants: els del General Barrera, quan era cap de les forces d'Unió Patriòtica, en temps de la Dictadura. Allí on hi havia un arròs preparat, allí acudia el General. Exactament com ara. I el poble, ens deien els fulls oficiosos, aplaudia el General, l'ovacionava, el feia objecte de les més grans manifestacions de simpatia. Com ara, també.

Però el bon General es va oblidar de llegir el "Mane, Thecel, Fhares", que en acabar els seus dinars apareixia al mur de la sala del banquet. Com ara. També ara les ovacions oficials dels amics po-

lítics apareixen arreu, arreu. I també ara les paraules del sopar de Baltasar resten escrites en les parets del dinar ofert al senyor Macià. Llavors van tardar set anys a esdevenir reals aquelles paraules profètiques. Ara, no creiem que en tardin tants, perquè l'atmosfera cada dia està un xic més carregada i l'ambient popular respira més difícilment que llavors. Aquell, després de tot, fou un període d'una situació econòmica relativament florent, comparat amb el d'ara. I podria molt ben ésser que els set anys quedessin ara convertits en tres anys, quatre anys... i no més.

Mot de la fin. — El Ministre de Marina senyor Companys ha vingut a Barcelona en primer viatge oficial. Han dit els periòdics que el Ministre de Marina volia reposar dels seus fatics, dedicats a la restauració de la Marina espanyola, que tant la necessita. I tothom ha rigut d'una manera poc respectuosa i poc considerada.

El que ningú no comprèn, però, és que el senyor Companys hagi abandonat un lloc tant alt per a tot català, com la Presidència del Parlament de Catalunya, per posar-se al servei del Govern de Madrid i dins un Ministeri d'entrada, com es considera ara el de Marina. ¿Quin esperit català suposa aquest canvi de lloc? És clar que per l'esperit català del senyor Companys i l'esperit catalanista de l'Esquerra això no va del tot malament i no resta desenquadrat. Què tenen de catalanistes aquesta gent? ¿Què en té, En Companys, de catalanista?

Aquest ha estat el punt neuràlgic de la qüestió. Tota altra cosa, el que fa riure el fet d'anar En Companys a una cartera com la de Marina, al capdavant no té res de particular. ¿No n'ha sortit ara un apotecari? Doncs, per quina raó no hi podia entrar un advocat rabassaire? ¿Qui en sap més, de problemes de marina, el senyor Giral o el senyor Companys?

No ens jugariem deu cèntims per la competència de l'un ni de l'altre. Com tampoc ens jugariem deu cèntims a favor del catalanisme del senyor Companys.

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrixa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

CONTRA EL MAREIG PRENEU FIVE
VAIXELL TREN AUTO AVIO
VENDA EN FARMACIES

BALNEARI VILLA ENGRACIA - Esplugua de Francolí

Aigua de la Font del Ferro, el millor reconstituent natural

HOTEL VILLA ENGRACIA — HOTEL FRANCOLÍ — XALET — MASIA DE L'AIGUA

Informes: Bruch, 114, pral., 2.ª - Telèfon 70616 - BARCELONA

Els responsables de la incultura del poble

PER J. CIVERA I SORMANI

Haviem aconseguit donar a la nostra ciutat un to de distinció, però d'ençà que governen els homes d'esquerra, hem tornat a caure en el plebeisme més abjecte. La democràcia dels esquerrans consisteix a accentuar la vulgaritat de la gent inculta. Ara, com en temps de la Revolució francesa, per ésser un home de mèrit no s'ha de portar camisa. El ciutadà honorable que té dret a les prebendes que ofereix la República, és l'home inculte i groller que sap gesticular iradament en la plaça pública.

Un hom davant d'aquesta democràcia tan poc elegant i tan esparracada, arrenca a córrer i es solpuja sota el pòrtic acollidor de la cultura. No hem de confondre el poble amb la plebs. Nosaltres estimem el poble, però avorrim la plebs. Els que no l'estimen, són els esquerrans, perquè si l'estimessin procurarien elevar el seu nivell intel·lectual. Ells són els únics responsables de la incultura de les masses. Nosaltres no podem fer sentir la nostra veu perquè no ens escolten.

Els catòlics sostenen diverses institucions culturals, perquè estimen el poble i no el fan servir d'escambell per enlairar-se. En combatre, doncs, la falsa democràcia dels esquerrans, no menyspreem el poble, per al qual sentim un gran afecte i un gran amor, sinó la grolleria i el plebeisme. La distinció i la delicadesa no pervenen de l'elegància de la indumentària, sinó de la finor espiritual. Els esquerrans són plebeus perquè estan completament materialitzats. Quan la matèria predomina, l'home esdevé un ésser vulgaríssim. ¿Com voleu que tingui grans idees i que penetri dins del món blau de la bellesa i la poesia, sinó té ales per allunyar-se de la pols de la terra? L'elegància és un atribut de l'ànima. Un home espiritual per inculte que sigui, mai no serà groller. Si els llavis són poc destres per expressar las idees i els sentiments, la llum dels ulls clars il·lumina la paraula.

Ningú no pot negar que plana un materialisme abjecte damunt la nostra terra. En l'ordre espiritual ha fet una gran reculada. Els esquerrans han actuat d'una manera tan anàrquica que han desmoralitzat el poble. Algú ha dit que existeix una crisi de catalanitat. És natural que existeixi. Si un poble no és altra cosa que un conjunt de ciutats, de rius i de muntanyes, no hem d'estranyar que hagi deixat de vibrar l'esperit de molts catalans. Si matem l'ànima d'un poble, no podem exigir l'existència d'un sentiment patriòtic.

Dintre d'uns quants anys, quan hagi germinat la mala llavor que ha estat escampada damunt els solcs de la nostra terra, la gent s'adonarà del mal que ens han fet els homes que avui s'atribueixen la representació de Catalunya.

Sortosament existeix encara un nucli selecte de catalans que, amb una mica d'esforç, pot aconseguir que torni a vibrar l'esperit de nostre poble. Heus ací la nostra tasca. Mentre els esquerrans per afalagar la plebs destrueixen, nosaltres hem de construir. Als catòlics ens escau aquesta feina. Si ells planten cugula, plantem nosaltres blat.

Enmig de tanta vulgaritat i de tan materialisme,

els qui són enamorats de la llum, que és la veritat, s'han de refugiar dins el santuari de l'esperit. És impossible eixir a l'exterior mentre persisteixi la criodòria dels qui únicament creuen en la matèria.

Malgrat, però, que fereixin les nostres oïdes les estridències dels esquerrans, hem de fer un esforç per a cristianitzar el poble. És una tasca feixuga, però quan s'estima, l'amor fa miracles. Si abans estimàvem Jesucrist, ara l'hem d'estimar amb més intensitat i amb més vehemència. En aquests moments que els seus enemics el fereixen amb la llança innoble del greuge, hem de col·locar-nos al seu entorn perquè vegi que nosaltres restem fidels.

Els sectaris que ocupen el poder, s'han proposat descristianitzar el poble i, per aconseguir-ho, van a cloure les portes de les escoles religioses. Els grans educadors de la joventut, seran perseguits com si haguessin comès un gran delictes. Ara estimar Déu és considerat com un acte delictiu. La màxima tolerància per als sectaris i tot el rigor de la llei per als qui es mantenen addictes a l'Església. No temeu que molestin els mahometans que celebren públicament les cerimònies religioses. Els mahometans del Marroc no seran molestats. Ells no sofriran les conseqüències de la política laicista dels nostres governants. Els catòlics, el dia de Corpus, no han gosat treure Jesús Sagramentat dels Sagraris perquè l'adressin les multituds que abans feien caure damunt la Custòdia l'or de la ginesta. En canvi, els mahometans celebraran solemnement els actes que els plaguin. Aquesta parcialitat ens honra, perquè demostra que no temen els mahometans, sinó els catòlics.

Unim-nos tots, i els nostres adversaris seran vençuts perquè nosaltres defensem la veritat i ells defensen l'error i la mentida.

**JA SOU SUBSCRIPTORS
DE**

Catalunya Social?

Moviment catòlic

La Setmana Social a Madrid. — El Comitè permanent de les Setmanes Socials Catòliques d'Espanya acaba de publicar el programa de la vinent Setmana Social que se celebrarà a Madrid el vinent mes d'octubre. Aquesta setmana serà dedicada a l'estudi dels problemes morals, socials i econòmics de la crisi mundial i el programa de les lliçons és el que segueix:

1. Orientacions socials de Pius XI, per Severí Aznar.
2. Principis i relacions del servei social, per Pere Sangro Ros de Olano.
3. L'Apostasia de les masses, per Manuel Arbolea Martínez.
4. El Dret d'Associació, per Carles Ruiz del Castillo.
5. La Crisi de la llibertat, per Salvador Minguijón.
6. La Crisi econòmica i l'organització de la producció, per J. M. Zumalacàregui.
7. L'Organització obrera, per Josep Gallegos Rocafull.
8. El Problema de l'atur forçós, per Lluís Jordana de Pozas.
9. Els Problemes agraris i l'organització de les classes agrícoles, per Josep Aragón Montejó.
10. El Comunisme, per Alfred Mendizábal.
11. Nacionalisme i internacionalisme en la doctrina catòlica, per Antoni Luna.
12. El treball de la mare fora de casa, per Carme Gayarre de Gil.
13. Orientacions corporatives de la legislació del treball, per Alexandre Gallart.
14. Les Classes mitges i els seus problemes, per F. Fernández Sánchez-Puerta.
15. Al Laïcisme, pel P. Enric Herrera.
16. El Divorci, per Rafael Marín Lázaro.
17. La propietat i els seus deures, pel Vescomte d'Eza.

Aquest nodrit programa de la vinent Setmana Social ofereix a l'estudi una sèrie de temes interessants sota el punt de vista doctrinal. Les figures més destacades dels estudis socials d'Espanya hi deixaran sentir la seva veu. Aquestes lliçons de la Universitat Catòlica ambulant, encaminades a difondre la doctrina social catòlica, han d'ésser temes preferits de les conferències que organitzarà l'ACCIÓ POPULAR durant la vinent temporada.

Catolicisme i Nacionalisme. — Darrerament el príncep hereu de l'ex-casa regnant de Saxònia, il·lustre membre de la Companyia de Jesús, ha publicat en la *Schönere Zukunft* (11 de juny) un interessant article sobre el "Catolicisme i el Nacionalisme" en el qual posa de relleu la idea que el Catolicisme està per damunt de tot Nacionalisme. L'objectiu de l'Església Catòlica és universal i el del nacionalisme és particularista. Voler enmarcar el Catolicisme dintre del Nacionalisme, és empètir l'esfera d'acció de l'Església catòlica.

La nació està formada per una especial configuració del sòl que, per raó del comerç humà i per certs esdeveniments, ha donat certes característiques no essencials sinó específiques als homes que hi viuen. L'home ha d'estimar la seva Pàtria i la seva nació i la seva llengua. Jesús va desplegar la seva vida pública dintre dels límits de la seva pàtria, plorà sobre la ciutat santa de Jerusalem en preveure la seva destrucció, se serví de l'arameu com a llengua de la seva

predicació. Però Ell ni refusà Sant Mateu, agent de contribucions, ni tampoc la samaritana. I si per la Pentacosta envià l'Esperit Sant en figures de llengües, i la multitud que escoltava Sant Pere, integrada per jueus, grecs, àrabs, romans, entenia al príncep dels apòstols en la llengua pròpia, és cert, també, que la llengua de la difusió del Cristianisme per tot el món occidental va ésser la llengua grega. Per això és de doldre que certs polítics de limitada capacitat ens parlin de "catalanitzar" i de "democratitzar" l'Església catòlica a la nostra terra i que, a tota hora, d'una manera oportuna i inoportuna presentin el "cas de Catalunya". En uns moments en què tothom es vol vindicar l'herència espiritual del gran Prat de la Riba, és oportú recordar el consell que donava aquest polític eminent a uns sacerdots i a uns homes de Ciència: "Vosaltres, sacerdots, cuideu de l'Església, vosaltres, homes de Ciència creeu ciència vertadera, de la política ja ens en cuidarem els polítics."

Un proselitisme mal entès capgira ben sovint els conceptes: alguns sacerdots fan de polítics i molts polítics assumeixen la missió del sacerdot i el magisteri doctrinal de l'Església.

La pastoral colectiva de l'Episcopat alemany i la situació actual. — L'Episcopat alemany se sol reunir dues vegades l'any en conferència episcopal, a Fulda, a la tomba meravellosa de Sant Bonifaci i a Freising, a la tomba de Sant Corbinià. Aquesta pastoral colectiva, signada a Fulda, la vigília de Pentecostès i publicada per la premsa el dia 10 de juny és un document interessantíssim.

Els punts més importants d'aquesta carta pastoral són vuit:

1. L'Església veu en el poble i en la pàtria béns terrenals, creats per Déu, i en l'amor ordenat a la pàtria una força creadora ordenada per Nostre Senyor, per això els catòlics alemanys no han de prendre cap nova posició envers el poble i la pàtria.

2. Els temps actuals es caracteritzen per una exaltació de l'autoritat; s'accentua l'articulació i supeditació de les organitzacions a la primera autoritat i se sacrifica l'individu, la família i l'estament. Per això cal que l'autoritat civil, seguint l'exemple de l'Església respecti la llibertat humana i no la limiti més del que el bé comú reclama. Cal adornar la llibertat amb l'esperit de justícia, i que doni a cada súbdit allò que és seu, sigui la propietat, l'honor o la llibertat.

3. La política de venjança que ha informat la vida política internacional de la post-guerra ha de transformar-se en una política de llibertat i de concòrdia internacional. Del desastre econòmic d'un país en pateix tot el món amb la terrible crisi universal. Cal que la justícia informi la política nacional i també la política internacional.

4. L'autoritat i la justícia pressuposen la Religió com a fonament. Celebrem la declaració del nou estat de respectar la Religió que ha de portar el poble alemany a nova creixença i a un nou esplendor. Els catòlics alemanys fidels a l'Església catòlica, a la roca de Pere, se senten feliços d'ésser fills de la Santa Mare l'Església.

5. Aquesta Església, però, solament pot desplegar les seves forces quan gaudeix d'una plena llibertat que li ha d'ésser atorgada per ser del seu fonament i de la seva essència; és una societat perfecta que no deu la seva raó d'ésser a la voluntat de l'estat, sinó al mateix Déu. Per això els governants actuaran en profit de l'estat si no consideren l'Església

com una esclava, sinó com una potestat divina, obrant d'acord amb aquelles paraules: "Doneu a Déu el que és de Déu i al Cèsar el que és del Cèsar."

6. L'Església té per missió informar amb el seu esperit la vida particular i la vida pública, tota la vida dels homes; un poble és cristià quan pensa i actua cristianament. La cristianització dels homes ha de comprendre la família, que és la cèlula de la vida social. Per això l'Església refusa l'educació interconfessional i reclama l'*escola confessional* i l'*educació confessional* dels mestres.

7. I l'home que ja ha deixat l'escola necessita també de la formació religiosa i de les atencions de l'Església; per això és necessari que les organitzacions de joventuts tinguin un caràcter confessional. Si es diu que el deport res no té a veure amb la Religió es nega a l'Església i al Cristianisme el dret de formar tota la vida de l'home i, llavors, es pretén donar als exercicis corporals una tendència molt diversa de la que el sentit natural reclama. El cos també és obra de Déu.

I també seria equivocat veure en les organitzacions estamentals i professionals organitzacions que han d'ésser independents i neutres. Es parla avui

amb freqüència de la posició que l'home ha de prendre en front de la seva professió o estament. Aquesta posició s'obté per mitjà de les orientacions, ensenyances i doctrines que l'Església expandeix. S'ha d'admetre que l'esperit religiós informi aquestes organitzacions si no se les vol matar amb un automatisme uniformista.

8. Les organitzacions de Caritat són una encarnació de l'esperit de l'Església; cada pobre és una imatge de Déu. L'Església i la Caritat estan tan unides que prendre la Caritat a l'Església seria robar-li el seu millor tresor. La Caritat no és una cosa purament material, és espiritual i l'esperit és ço que vivifica. L'estatització de la Caritat ocasionaria una pèrdua irreparable pel mateix estat. La força espiritual de la caritat desapareixeria i amb ella un dels més preuats tresors del nostre poble.

9. Si un poble ha de conservar la catolicitat li cal premsa catòlica. Per això reclamem llibertat per a la nostra premsa per tal d'adreçar al poble creient els nostres missatges. Precisament, a tota hora, la premsa catòlica ha estat una defensora de l'estat al qual ha reclamat obediència com autoritat legítimament constituïda.

Llibres nous

Aquella Barcelona..., per Joaquim Maria de Nadal.
Barcelona, 1933.

Si hi ha una literatura per la qual tenim una preferència que no s'explica, és la costumista. I aquesta preferència és perquè molta d'aqueixa literatura del costum, quan és ben escrita, assenyalava certs moments de la vida, ja pretèrita, i de la qual no tindríem bona sabuda per tal com els canvis obrats en moltes terres en els vint o quaranta anys últims, tan sols, han esborrat aquells costums, aquelles accions i les han reemplaçades per altres de modernes.

Això s'esdevé principalment més a capital que no a pagès. A pagès és fàcil de saber la vida de trenta i quaranta anys enrera, puix que l'acció és tan reduïda que no és possible, gairebé totalment, que fugi de la memòria. A capital és tota altra cosa, i més encara si aquesta capital ha sofert un acreixement, una amplitud urbana i moral, com una ciutat del tipus de Barcelona.

Fou l'Emili Vilanova qui va deixar-nos escrites, en una sèrie de cròniques meravelloses, el costum barceloní. Vilanova duia al fons de la seva ànima aquella Barcelona que tan ràpidament anava a deperir, a esborrar-se, i, per això, degué tenir interès a conservar-ne algun record per tal que els barcelonins, i nosaltres, els no barcelonins, sabéssim totes aquelles coses que no figuren pas en cap història d'un poble. No tan sols Vilanova s'interessà en aqueix sentit de copiar el costum barceloní, sinó altres i altres d'escriptors catalans s'han fet una certa obligació, barcelonins principalment, a seguir el camí emprès per aquell formidable costumista i excellent prosador, el qual és ja hora de descobrir pel seu estil literari. No hi ha un any que d'ací mateix vaig tenir ocasió de parlar d'una

novella de l'escriptor i car amic, senyor Bulart i Rialp, i assenyalava en ella, el rastre del costum barceloní, fill directe de Vilanova.

Ara hem de saber grat a l'illustre escriptor, senyor Joaquim Maria de Nadal, del seu llibre totjust publicat i que ha evocat directament el problema del costum de Barcelona. Així com en En Vilanova, i en el mateix Bulart i Rialp, i altres, el tema del costum és dut per la novella o pel conte o pel mateix quadret de costum, i solem circumscriure la seva obra dins un ambient barceloníssim, amb personatges imaginaris o reals, però que no coneixem en concret, en l'obra d'En Nadal hi ha un retrat viu, evocades unes persones que hem conegut de lluny o d'a prop o de les quals ens han parlat d'altres que hi intimaren. I així la urbs, els centres, els jardins, tot hi és evocat, descrit talment era per lla últims anys del segle passat.

El senyor Nadal, doncs, ha estat espectador directe, no per referència, ha viscut a manta aqueixa Barcelona costumista. És la Barcelona que deuen rememorar tots els barcelonins que tomben la cinquantena, sinó que en el cas d'En Nadal hi ha de més a més unes dots envejables d'escriptor ja amostrades en altres tres llibres prou coneguts. Joaquim Maria de Nadal ens parla de la Barcelona del segle dinovè, la Barcelona morta, la de les seves amors, però amb un instint d'artista tan fi i amb un amor per tota ella, amor de recança per tantes de coses desaparegudes.

Heus aquí un llibre que no ens podem estar de recomanar a la lectura ben administrada del lector. Hi és evocada tota la Barcelona vella; i qui més qui menys, tots tenim interès, en les hores d'esbarjo i de quietud espiritual, d'evocar o d'assabentar-nos d'aquelles coses i d'aquells llocs on ara vivim, de com eren fa trenta o més anys. Qui que tingui aquest neguit, barceloní, o no barceloní però fet barceloní per la residència, el trobarà a bastament tractat o solucionat en el present llibre del nostre eximí escriptor i barceloní de soca a rel.

J. MIQUEL I MACAYA

Inaugural de curs marxista

PER JOSEP FLO TERMENS

II

L'ètica i la metafísica d'aquells heterodoxos (càtars, albigesos, mendicants de Lió, espiritualistes, *fraticelli*) innúmers des de Roma a Finisterrae i d'Aquitània al Danubi, derivaven del maniqueisme agnòstic que ja hagueren de combatre Justinià i els cèsars bizantins. Preconitzaven el nodriment vegetarià, l'absoluta continència sexual ("encratisme") i el suïcidi per inanició ("endura"); "matrimonium est meretricium et lupanar" deien (1). Miravittles mateix s'escriuixia d'aquesta rigorosa austeritat.

Al segle XIV, de Wycliffe i Johann Hus, en les proposicions que els foren rebutjades a Constança, denegaven pràcticament a la societat humana el dret natural de coerció: "Ningú qui estigui en culpa no podrà exercir cap autoritat legítima."

Quina llàstima que mai no hagin sentit aquests escrúpols els nostres *meneurs* societaris, tan amants a reprimir amb la màxima sentència irreparable, qualsevol dissensió eventual! Almenys els bullaris del Sant Ofici exhortaven els inquisidors a la commiseració, perquè "Déu no es complau en la mort, sinó en el penediment dels pecadors." I així, moltes vegades commutaven justes sancions afflictives amb penitències canòniques.

La tesi subreptícia segons la qual les escissions del Catolicisme amagaven clamors d'emancipació social, ha estat emprada molt sovint. La pseudo-Reforma, també voldrien convèncer que va encetar, amb empremta de liberalisme, l'edat moderna, però n'hi ha desmentiments irrefutables.

Les rígides ordinacions teocràtiques de Jean Calvin, (botxí del fisiòleg Servet), qui hagué de defugir la indignació irada dels ciutadans de Ginebra. Les resolucions de la "Southern Baptist Convention" l'any 1854 contràries a l'abolició de l'esclavatge que proposava Abraham Lincoln. Els eixarreis prejudicis racials del Metodisme, invenció puritana de Charles Wesley, on els congregants d'epidermis bruna han d'acollir-se isoladament en les "Negro Methodist Churches". (W. J. McGlothlin "The Course of Christian History").

I el pamflet de Luter, quan denunciava a la vindicta dels prínceps de Saxònia, Thomas Münzer i els camperols alemanys—*lladres i homicides*—revoltats contra els abusos senyorials: "On els trobeu — cridava — escanyeu-los, escorxeu-los, esclafeu-los, com si fossin gossos enfollits" i afegia que, a la xurma i als ases només els cal civada, bast i verga: *cibus, onus et virgam asino*. (Fr. Engels — "La Guerre des Paysans en Allemagne" i E. - Th. Jäkel — "Dr. Martin

Luther"... in seinem Büchlein "Wieder die räuberischen und mörderischen Bauern", rät er die Bauern, die sich wie tolle Hunde behrden, auch als solche zu behandeln, sie zu würgen, zu stechen, zu zerschmeissen, wo man könne, heimlich und öffentlich."

Prosseguint el desenvolupament insidiós de les seves teories, el publicista *comunard* blasrava amb fingida vehemència, la indigna docilitat del Sínode moscovita, quan Pere el Gran volgué exigir-li collusions delictuoses amb els agutzils de la policia imperial.

No ens escarrassarem a desvirtuar aquestes claudicacions abominables, pressentides ja lamentablement l'any 809, en l'assemblea de Constantinoble, on la clerecia grega definia la immunitat dels monarques al fur eclesiàstic.

Providencialment, sembla que ara hom hagi deparat a l'episcopat eslau, gement sota les furors del satanisme soviètic, la redempció de les pretèrites conculcacions cèsaro-papistes i vulgués exaudir finalment el secular anhel maternal de Roma de reconciliar les esgarriades comunitats orientals dins la plenitud íntegra del Catolicisme.

Pere (Alexeivitch, nét del primer Romanow) en adonar-se que les congregacions catòliques mai no comportarien *de jure* la seva desfermada ambició regalista, havia cuitat a imputar-los les pitjors calúmnies, foragità els Jesuïtes i obligava tothom a professar la pseudo-ortodòxia.

Induït pel relapse Theophanus Prokophevitch, feia immolar a Polotsk el patriarca Kolbieczinsky, qui obstaculitzava la projectada constitució de l'església nacional, de la qual l'autòcrata era exaltat a la magistratura suprema, funció que delegaria en els *Oberprokuroren* (*ulls del tsar*, en deien). Així, la confessió russa abdicava del seu caràcter religiós i esdevingué una vasta burocràcia política.

Afegiríem que aquest dèspota d'intensa autodidàxia germànica, però tarat moralment i fisiològica (era epilèptic i sensualment dissolut) fou precursor de l'antisemitisme xenòfob, revifat suara a Alemanya. En convocar lletrats, enginyers i estadistes a l'edificació de l'economia i la civilització modernes de Rússia, bandejava ostensiblement els jueus, mo-tejant-los d'*hipòcrites i falsaris*. (Sergej Solovjew "Història Russa").

Escarnia després Miravittles la predicació del Crist, qualificant-lo displicentment d'*intellectual histèric*, com ho hauria dit de qualsevol ateneïsta intemperant d'avui.

Aquesta accepció pejorativa d'*intellectual* (prescindint del guerxo afegitò clínic) es recusa prou en els versicles de Sant Joan (VII, 14-15): "...els fa-

(1) Jean Guiraud: *L'Inquisition Médiévale*.

BIOSER FORTIFICA

riseus s'escandalitzaven que Jesús, *no havent-ne cursat mai lliçons*, conegués tan profundament les lletres sagrades." (Festa dels Tabernacles al Temple de Jerusalem.)

Altrament, a Miravittles, amanuense subconscient de les ciniques plagasseries dels Josep Pla i conlloques, no li escau gens de menyspreuar la condició d'*intellectual*, que ell potser havia exercitada més dins les placèvoles *boîtes* del Montparnàs que a les aules severes del Collège o de la Sorbonne, però que bé ha sabut valoritzar estratègicament davant els marmessors autòctons de la nostra cultura.

I, en repudiar l'Evangeli, perquè no contenia cap postulat de classe, l'orador bolxevitzant es distreu de copsar-hi els gèrmens de perdurable universalitat del Cristianisme, que haurien sobreexigit esponeurosament de qualsevol limitació temporal, ni s'adona tampoc de les essències genuïnament democràtiques, que han regulat tostemps, sense esgarips, la promoció de les jerarquies canòniques.

La transcendència ecumènica dels Evangelis és ben manifesta. Gosarem de parafrasejar-ne l'exordi de Sant Joan:

"El Verb era la vida i la llum *dels homes*, l'autèntica claror qui enllumena *tothom* en aquest món. Tots els qui vegessin aquesta claretat esdevindran fills de Déu, i de la seva plenitud *tots nosaltres* en rebriem la gràcia i la veritat."

"Déu ens ha tramès el seu Fill perquè *tothom* qui cregués en Ell s'alliberi de les tenebres i frueixi de vida eterna" (Sant Joan, III, 16).

I en la darrera aparició als Apòstols, dalt de la muntanya de Galilea, Jesucrist els acomiadava: "Aneu-vos-en a predicar a totes les nacions i batejeu-les en nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant" (Sant Mateu, XXVIII, 19).

En reportar Miravittles el sermó de Cafarnaüm, esmenta només, astucios, les Beatituds endreçades als pobres i els afligits, per deduir-ne forçadament que deprimeixen en els desvalguts l'anhel legítim de llibertat i superació.

Però, en *fair play*, haurem d'esmenar-li l'omissió deliberada i evocar també les Imprecacions, seqüència de la consolació anterior, car suposem que, amb major eficiència encara, mourien els poderosos a la dàdiva i la renunciació: "Malaurats vosaltres qui ja esteu associats, perquè tindreu fam, i els qui ara riuen perquè ploraran abundoses llàgrimes de dol" (Sant Lluc, VI, 25).

N'hi ha d'altres, encara, en l'Evangeli d'exhortacions gràvides de caritat ardorosa, l'infringiment de les quals clamaria eterna vindicta:

"Tothom qui acollís un infant en nom meu, fóra grat a Déu" (Sant Lluc, IX, 48).

"El qui doni beure a aquests innocents assedegats, tindrà plena recompensa. I qui els escandalitzés, més li valdria de llançar-se al mar amb una mo-la fermada al coll" (Sant Marc, IX, 41-2).

La contumàcia vessànica de la U. R. S. S. que Miravittles voldria inculcar-nos, no ha reulat pas, malgrat d'aquell anatema inexorable, en depravar premeditadament el pudor i la consciència dels pàrvuls, arrabassats, amb criminal disseny, al caliu tutelar de la família i subjectes a la infecta promiscuitat dels asils o a les pèrfides iniciacions de l'escola roja.

La cèl·lula militant "Amics dels Nois" muntava, a profit científic dels seus afiliats, un diorama on

eren divulgades les pitjors aberracions sexuals (Georges Goyau, *Dieu chez les Soviets*).

Els *Pravoslavs*, confraries devotes, exiliades a les tundres inhòspites de Sibèria, han afegit als rituals una colpadora deprecació, salmodiada porugament dins els hipogeus, trista regressió a la clandestinitat de les Catacumbes.

Llegim-ne quelques ratlles esparses d'aquest poema tràgic:

"Plor inconsolable dels nens abandonats a la fam i la perversió.

"Els nostres fills són prematurament envellits d'haver sofert tantes prostitucions.

"Pobres criatures que la misèria i la impietat hauran malmeses.

"Gemecs corpreneadors de les mares per llurs infants emmetzinats de vicis i malalties inguaribles" (Georges Goyau, *Ibidem*).

Al Congrés d'Instrucció Pública, convocat en 1921, la muller de Zinoview ja recomanava la nacionalització dels menors, per sostreure'ls a la influència nefasta de les llars burgeses.

I sota aquest criteri restret, adoptat rigorosament, es dissolgué la "Lliga de Protecció a la Infància", institució privada (el contista Wladimir Korolenko n'era el propulsor) a la qual hom no podia pas confiar l'educació dels nois proletaris, encara que fossin vagabunds i trinxeraires.

Però els ròssecs de la desastrosa obra pedagògica del Govern foren ben deplorables:

La Intendència militar confiscava els queviures adreçats als famolencs i els estatges escolars eren requisats per a l'exèrcit.

En els allotjaments comunals, repugnaven la indigència, la brutícia i l'enviliment moral més avorribles. La necrofàgia, incestos i estupres esgarri-fosos i el *suïcidi alliberador* sovintejaven arreu.

Semachko, comissari d'Higiene, deia: "Hom no ens perdonarà mai la corrupció d'aquests adolescents, qui esdevindran els nostres successors."

I en un report oficial el doctor Dorf insistia: "Mai no podríem absoldre els bolxevics dels assaigs infames experimentats damunt les joves promocions russes, qui en són depauperades en llur capacitat genètica i mental. Ni en les etapes més endarrerides de la història, no havia estat consumada cap iniquitat tan monstruosa" (W. Zenzinow, *Les enfants abandonnés en Russie Soviétique*).

(Acabarà)

E. IMBERT
PLANXES PERFORADES
 DE TOTA MENA
 FÀBRICACIÓ NACIONAL "IMAR"
VIA LAIETANA 38
TELEFON 24842=BARCELONA

Butlletí d'ACCIÓ POPULAR

La Diada de Sant Pere

La nostra benemèrita Junta Diocesana d'Acció Catòlica, d'acord amb la iniciativa de la Junta Central, es proposa celebrar diversos actes amb motiu de la Diada de Sant Pere, la qual tindrà enguany el doble caràcter de Diada de la

Prensa Catòlica i d'Homenatge al Papa.

ACCIÓ POPULAR recomana vivament els seus socis que col·laborin amb tot entusiasme al major èxit dels actes esmentats.

Dependent!

La Junta de Govern d'ACCIÓ POPULAR ha tramès al President de la Unió de Dependents una lletra felicitant efusivament la U. D. A. P. per la publicació de *Dependent!* "tan interessant de contingut com bella de presentació".

Ha aparegut el tercer número de l'esmentat portant-veu de la Unió de Dependents d'ACCIÓ POPULAR, amb el següent interessant sumari: Vida Intensa, Editorial. — L'alegria del menjador, per Joaquim M.ª de Nadal. — Les conferències de la U. D. A. P. — Amics de "Dependent!" — Vida Social.

Conferència del Dr. Gallart Folch

El passat dilluns, dia 19 del corrent, a les set i mitja de la tarda, es celebrà al Casal de Donya Dorothea, de la nostra ciutat, la setena i última conferència del cicle de formació catòlico-social organitzat per la Unió de Dependents d'Acció Popular. La dissertació anà a càrrec de l'eminent advocat i tractadista Dr. Alexandre Gallart i Folch, el qual desenrotllà magistralment el tema "El fet i el dret sindical". El docte conferenciant fou molt aplaudit.

PALAFRUGELL

El passat dia 15 del corrent, festivitat del Corpus, el Casal Popular de Palafrugell organitzarà un important acte d'afirmació catòlica i social, en el qual prengué part el nostre Vice-Secretari Sr. Joan Blanch i Boés, qui parlà sobre "Els deures socials dels catòlics", i fou premiat amb xardorosos aplaudiments

per la nombrosa concurrència que emplenava l'espaiosa sala.

BALAGUER

Amb motiu de l'aprovació de la Llei de Congregacions religioses, contra la qual féu constar oportunament la seva protesta, la Delegació d'"Acció Popular" de Balaguer cursà el següent telegrama:

"Excm. Sr. Nunci Apostòlic. — Palau de la Nunciatura. — Madrid. — "Acció Popular" de Balaguer, ocasió aprovació llei sectària conculcadora drets i sentiments poble espanyol, referma adhesió fidelíssima Sant Pere. — Josep M.ª Santa Eugènia, Secretari."

També en nom dels seus 438 socis trameté un telefonema en termes semblants al Sr. President de la República.

FOMENT DE PIETAT

Serie de 12 fulls populars referents al dinovè centenari de la Redempció

1. Invitació del Papa.
2. Any de santificació.
3. L'Eucaristia i el sacerdot.
4. Passió, Crucifixió i Mort de Jesucrist.
5. Maria constituïda mare nostra.
6. La Resurrecció de Jesucrist, penyora de la nostra.
7. El Sagrament de la Penitència.
8. El primat de Sant Pere.
9. Ascensió de Jesucrist als cels.
10. L'Adveniment de l'Esperit Sant.
11. Inici triomfal de la Predicació Apostòlica.
12. Crist venç, Crist regna, Crist impera.

Preu: Un centenar, ptes. 1,50

Unes aigües excepcionals per la seva composició i per les seves famoses propietats terapèutiques

Balneari TERMES ORION

SANTA COLOMA DE FARNÉS

Malalties del sistema nerviós i de la circulació. — *Hipertensió arterial; apoplexia.* — Artrítisme i Reumatisme. — Processos quirúrgics. — Malalties de la dona.

Temporada: del 15 de maig al 31 d'octubre

EN BEGUDA: AIGUA ORIÓ

FOMENT DE PIETAT

OBRES TEATRALS

PER A HOMES

La Llum de l'Establia (Pastorets nous), per Mn. Marià Tubau, Prev. Quatre actes.**La Fúria**. Drama, per F. Bonaventura. Tres actes.**Llar morent**. Drama, per Mn. R. Saborit, prev. Tres actes.**Ling-Fu**. Comèdia, per V. Coma i Solei. Tres actes.**Una Creu vora el camí**. Fantasia poemàtica, per Josep Miracle. Un acte.**Diners que sagnen**. Comèdia dramàtica, per Mn. Francesc Gay. Tres actes.**La força de la tradició**. Drama, per Joan Civit i Josep Farré. Tres actes.**Soldats de Crist**. Episodi tràgic, per Mn. Tomàs Bellpuig, Prev.**Sang Tortozina**. Drama històric, per Mn. Tomàs Bellpuig, Prev. Dos actes.

PER A NOIES

L'Esposa virginal. Poema dramàtic, per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev.**Fabiola**, per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev. Quatre actes.**La Rosa beneïda**. Drama, per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev. Tres actes.**La venjança de la reina**. Drama, per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev.

PER A NOIS

El màrtir de l'Eucaristia. Drama, per Mn. Tomàs Bellpuig, Prev. Dos actes.**Quadrets i diàlegs catequístics**, per Mn. Josep M.ª Viadin, Prev.

FOMENT DE PIETAT

OBRA NOVA**Missió Providencial de
Santa Teresa de Jesús Infant**

per

Ferran de Sagarra i de Siscar

八

Volum de 192 pàgines

2 pessetes

FOMENT DE PIETAT

BIBLIOTECA D'EXERCICIS

OBRA NOVAAcaba de publicar-se el volum V d'aquesta
Biblioteca i que porta per títol**Explanació dels
Exercicis Espirituals
de Sant Ignasi
de Loyola**

Segona setmana

Primera part

② ② ②

Volum de 296 pàgines

En rústega, 3 ptes.; enquadernat, 4'50 ptes.

PUBLICACIONS DE L'OFICINA ROMÀNICA

**Consultes
de
Llenguatge**

QUADERN PRIMER

pel

SECRETARI DE REDACCIÓ

L R B I

—

130 pàgines**2,50 pessetes**

GORRES PER A BANY
SABATILLES, FLORS, ESPONGES, ETC.
LA MÉS EXTENSA VARIETAT DE MODELS

CASA ROSICH

CENTRAL:

Ronda de Sant Pere, núm. 7. — Telèfon 19923

SUCURSAL N.º 1:

Avinguda Portal de l'Àngel, 25. — Telèfon 19613

SUCURSAL N.º 2:

Carrer Tapineria, número 33. — Telèfon 12940

Joan BUSQUETS

MESTRE EBENISTA I TAPISSER
DECORADOR

**MOBLES I OBJECTES
D'ART I DE FANTASIA**

AGENCIAMENT D'INTERIORS
MODERNS I D'ESTIL

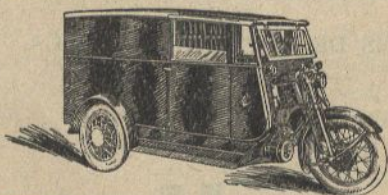

ESTUDI, TALLERS I EXPOSICIÓ:

PASSEIG DE GRÀCIA, 36

TELÈFON 16825

B A R C E L O N A

Motocicletes i Tricicles per a repartiment "PÀTRIA"

VEGEU ELS NOUS MODELS SENSE CADENES

Passeig de la República, 16
Telèf. 50561 - BARCELONA

Avinguda 14 d'Abril, 78 i 80
Telèfon 290 - BADALONA

Adquiriu resistència
física mitjançant el

FLUIDKALCIUM

OLIVER RODÉS

És el gran auxiliar de la joventut
en l'edat del seu desenvolupament

Demani's en Farmàcies i Centres d'Específics

ATENES A. G. — Provença, 157; Barcelona

RUBI

35

(Barcelona)

"ENDAVANT"

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Durán i Bas, 11
BARCELONA